

STICHTING SENIOREN IN ERITREA

J A A R V E R S L A G 2 0 0 4

Bestuurszaken

De fondsenwervingsactie gestart in december 2003 verliep voorspoedig en sneller dan die van vorig jaar, mede dank zij de inzet van het bestuurslid (Mw. Karen Spekhorst). Een bedrag van €5268,76 kwam tenslotte binnen, waarvan €2601,60 aan programmakosten werd besteed en €106,40 euro aan administratieve kosten. Wederom werden de meeste administratiekosten en alle reiskosten in binnen- en buitenland door de betrokken bestuursleden zelf gedoneerd.

In september trad Mw. Elly Dorst toe tot het bestuur, ter vervanging van de eerder teruggetreden Mw. Ilona Leenhouts. Zij brengt financiële expertise mee en heeft een sociaal-culturele studie over en in enkele Afrikaanse landen verricht.

Er werd vier keer vergaderd in het afgelopen jaar, waarbij o.a. de mogelijkheid om een CBF keurmerk aan te vragen uitvoerig werd bekeken en overwogen. Tenslotte werd er tegen een aanvraag besloten, omdat het eenvoudig te duur zou zijn voor een kleine stichting als deze, ook in zijn eenvoudigste vorm, die bestaat uit een verklaring van goedkeuring.

Aanvragen voor fondsen bij grotere organisaties zoals de KBO (Katholieke Bond voor Ouderen), de Rotary en Lyons Club werden vooruitgeschoven wegens gebrek aan geschikte voorstellen vanuit het land van bestemming, zoals die tegenwoordig vereist zijn bij een aanvraag. Er is aangedrongen bij enkele organisaties in Eritrea om een projectvoorstel voor ouderen te schrijven.

Buiten de reeds hierboven genoemde organisaties is er met Child Care Africa in Enschede contact geweest over een mogelijk samengaan t.b.v. het verkrijgen van de CBF certificatie. Deze organisatie timmert hard aan de fondsenwervingsweg en heeft een groot project in Eritrea. De gesprekken bleven echter beperkt tot informatie uitwisseling.

Activiteiten

- Een eerste container met door de stichting ingezamelde verpleeggoederen, beddengoed en kleding voor het bejaardentehuis Mai Habar vertrok in maart vanuit Urk –met financiële en logistieke hulp van de Stichting ISEE aldaar – naar Massawa, de haven van Eritrea. Deze werd aldaar een dikke maand later door vertegenwoordigers van het MLHW (Ministerie

Binnenvlaats van Mai Habar

voor Arbeid en Sociale Zaken) per vrachtwagen naar het tehuis - zo'n 100 km verderop - vervoerd. De goederen zijn in goede staat ontvangen en grotendeels verdeeld onder de bewoners, behalve de ziekenhuisbedden, die het personeel niet bleek te kunnen monteren. Later werd overeengekomen met datzelfde ministerie, om de bedden en een paar nader aan te passen rolstoelen naar een revalidatiecentrum in de hoofdstad over te brengen, waar wel monteurs aanwezig zijn.

Er is verzocht om een duidelijk voorstel aan de Stichting te leveren voor volgend jaar, met een omschrijving van de nog gewenste artikelen uit Nederland.

- Tijdens een werkbezoek van drie weken aan Eritrea in november/december door de voorzitter (Hota Davis) , werd Mai Habar bezocht, niet alleen om het

Sanitair vóór de verbouwing

gebruik van de aangekomen hulpgoederen te bekijken, maar vooral ook de voorgenomen sanitaire reparaties aan het tehuis te evalueren. Het tegelwerk is gedeeltelijk vervangen, de afvoerkanalen zijn verbeterd, maar weinig nieuwe toiletten en douches waren nog geïnstalleerd. Een enigszins tegenstrijdige afrekening van ca. 2000 euro voor dit gedeelte van het werk werd door het Ministerie aan de Stichting gepresenteerd, die mogelijk mede door de ISEE gefinancierd zal

worden, na een nadere inspectie. Ook wordt door de ISEE overwogen om de toekomstige verbeteringen aan het sanitair, de installatie van een watertank met toevoerleidingen en het afwerken van de paden en stoepen om de gebouwen heen voor hun rekening te nemen.

- Cliënten en coördinatoren – oude en nieuwe

Tijdens hetzelfde werkbezoek werd de zoektocht naar cliënten en coördinatoren voortgezet in Asmara en Massawa, omdat onze Ursuliner non aankondigde af te willen haken wegens tijdgebrek voor de coördinatie van het project in de hoofdstad. Wel had ze in het begin van het jaar op verzoek van de stichting een lijst opgesteld met een tiental , op onze criteria geselecteerde cliënten binnen de aan haar klooster bekende kring van arme ouderen. Daadwerkelijk met hen aan de slag gaan met het haar vorig jaar al ter beschikking gestelde geld, was toch te veel gevraagd. Ze retourneerde het geld aan de Stichting en pas bij de komst van het bestuurslid was ze bereid de waardevolle lijst met namen te bespreken en af te staan voor verdere follow-up.

Deze werd vervolgens doorgegeven aan twee nieuwe coördinatoren, die tijdens hetzelfde bezoek bereid gevonden werden om zonder betaling aan het werk te gaan. Eén is een Eritrese vrouw, die als voorzitter van de Eritrese vrouwenbond in Addis Abeba in 1998 uit Ethiopië gedeporteerd werd naar Eritrea. Niet

de eerste de beste dus en een zeer bevlogen en capabel mens. De ander is een Ierse docente, die met een Eritreër getrouwd is en die samen een dergelijke, zinnige bezigheid zochten voor de periode na hun aanstaande pensionering. Aan hen werd respectievelijk 850 en 300 euro achtergelaten voor assistentie aan ca. 10 tot 15 personen in 2005, hopelijk met reële resultaten. Bij ondersteunende familieleden in Asmara van een Eritrees bestuurslid werd het geld voor deze coördinatoren voorlopig achtergelaten, evenals een bedrag van 340 euro voor de lopende ondersteuning door henzelf van een drietal lopende gevallen in Asmara.

In Massawa werd een bezoek gebracht aan het reeds werkzame coördinatoren koppel van een schoonzoon en zijn schoonmoeder, die een drachtige ezelin kochten voor een oudere vrouw in hun zanderige sloppenwijk bij de zee, compleet met voedsel voor 3 maanden (voor 2 maanden opstarten en 1 extra maand voor het krijgen van het veulen, waarin de ezel geen water mag dragen). Een andere buurvrouw zouden zij gaan helpen starten met een handeltje in pinda's en andere, deels zelfgemaakte snoepwaar en een derde zeer oude man ondersteunen zij met extra voedsel. Zij zullen naar ca. 5 nieuwe cliënten uitkijken in 2006, waarvoor 500 euro achtergelaten werd.

Oude man thuis in zijn "woonkuil"

In totaal werden slechts 7 personen geholpen in 2005, 5 vrouwen en 2 mannen. Het bleek in de praktijk nog niet mee te vallen om meer cliënten te selecteren, die aan onze –vrij strenge- criteria voldeden.

De vrouwen werden respectievelijk geholpen met:

- het zoeken en aanleveren van naaiwerkklanten en ondersteuning bij het zoeken naar betere woon/werkruimte;
- het opzetten van een éénpersoons mandenmakerij, inclusief de materialen, begeleiding om de kwaliteit te verbeteren en betaling tijdens deze periode zonder verkoop, naast het zoeken (én vinden) van klanten;
- het financieel ondersteunen van een zeer oude dame, wier kinderen allen gestorven zijn en die haar drie kleinkinderen huisvest en tracht te verzorgen; zij is niet meer in staat om zelf te werken.
- een relatief jonge weduwe aan een nieuwe naaimachine helpen, die zelf haar klanten daarmee zou gaan werven.

Vrouw met traditionele mand

- een drachtige ezelin kopen voor verhuur voor watervervoer, voor een oudere vrouw.

De mannen met:

- het aanschaffen van de helft van de inventaris voor een klein kruidenierswinkeltje van een net 50-jarige, invalide man, waarvoor hij de andere helft reeds in huis had.
- Het bijstaan van een zeer oude man van 85-plus met extra voedsel en verzorging.

Een achtste persoon zou de broer van een van de door ons geholpen personen zijn geweest, evenals zij ook in de zeventig en met zijn zuster woonachtig in twee lekkende minikrotjes op het achterplaatsje van een buurvrouw. Maar door het intrekken van vergunningen om bakfietsen te bouwen, verviel zijn plan en trok deze man (tijdelijk?) weg uit de hoofdstad. Het is nog de vraag of een dergelijke vergunning weer uitgegeven zal worden, nu in het land bijna geen benzine meer te krijgen is en de behoefte aan vervoer per bakfiets of paard en wagen weer heel actueel is geworden en een goede vorm van inkomsten kan vormen.

- Het voorstel voor een groter pilot project met kleine veelteelt voor een 100-tal ouderen in kleine dorpjes samen met de lokale ngo Vision Eritrea en het MLHW haalde na anderhalf jaar lang overwegen tenslotte bakzeil wegens de eis van hun kant om 1000 euro per deelnemer te rekenen. Dit leek ons een onhaalbare vraag richting grotere fondsen in Nederland of elders in Europa, te meer daar wij hetzelfde werk doen voor 100 à 200 euro per oudere. Hoewel ons werk grotendeels door vrijwilligers wordt gedaan, wordt zelfs bij wél betalen van stafmedewerkers voor gehele families gewoonlijk al minder dan 500 à 1000 euro begroot. Wij zullen trachten hetzelfde idee te zijner tijd op kleinere schaal en met individuele, lokale hulp alsnog zien te realiseren.
- Er is een plan gemaakt om een website te lanceren, maar deze zal naar verwachting pas in 2005 gerealiseerd kunnen gaan worden.
- Het jaar werd afgesloten met de –zo langzamerhand traditioneel te noemen – éénmalige fondsenwerving in december onder privé donateurs.